

Arrest

**nr. 53 074 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CLAUS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 januari 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 januari 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 januari 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 september 2009, op 9 november 2009 en op 8 december 2009.

1.3. Op 16 juli 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 juli 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Bezwash en bent u Iraans staatsburger. Toen u kind was, werkte uw vader F.(...) A.(...) Q.(...) in de geheime dienst van de KDPI (Democratic Party of Iranian Kurdistan). Uw vader werd op 17/4/1374 (Iraanse kalender; stemt overeen met 8 juli 1995 in de Gregoriaanse kalender) opgehangen omdat iemand hem verraden had. Na uw schooltijd werkte u aanvankelijk in de bouwsector. Later begon u te werken als taxichauffeur. Op 4/4/1387 (24 juni 2008) was u met uw taxi onderweg van Marivan naar Kamaran. Plots werd u door een twintigtal gemaskerde mensen – misschien waren het PJAK'ers (Party of Free Life of Kurdistan) – tegengehouden. U werd aangemaand uit te stappen en uw auto werd gestolen. Daarop trok u te voet naar het nabijgelegen dorp Serumal. Via de dorpingen vernam u dat er met uw gestolen wagen korte tijd na de diefstal ervan een aanslag op een militaire basis gepleegd werd. U contacteerde uw familieleden en legde hen uw wedervaren uit. Ze raadden u aan om de diefstal niet onmiddellijk te signaleren en even af te wachten. De daaropvolgende twee dagen bleef u in het dorp. Intussen contacteerde u de autoriteiten niet. Na twee dagen, op 6/4/1387 (26 juni 2008), zei uw familie dat u uw auto gewoon kon ophalen. Daarop ging u samen met een dorping naar de militaire basis, waar u zich aan de hand van uw autodocumenten en uw rijbewijs identificeerde. De officier aan wie u uw documenten overhandigde scheurde woedend uw rijbewijs en u werd onmiddellijk opgepakt en in de gevangenis van Ettelaat (Ministerie van Informatie) te Servabad vastgehouden. Na 25 dagen werd u overgebracht naar de algemene rechtbank van Servabad waar u van samenwerking met illegale partijen beschuldigd werd. Hierna werd u terug naar de gevangenis van Servabad overgebracht en diezelfde dag nog naar de gevangenis van Marivan overgeplaatst. Daar zat u ongeveer drie maanden vast. Toen kwam u op borg vrij. Een maand na uw vrijlating kwam er bij u thuis een convocatie om u te melden op de rechtbank toe. In samenspraak met uw familie besloot u hierop niet in te gaan en te vluchten. U kwam naar België, waar u op 5 januari 2009 asiel aanvraagde. Sindsdien vernam u dat er nog een tweede convocatie voor u thuis is toegekomen. Ook uw borgsteller kreeg drie convocaties van de rechtbank en intussen werd zijn in borg gegeven eigendom in beslag genomen. Ten slotte gaf u aan dat u naar het voorbeeld van uw vermoorde vader in België lid geworden bent van de KDPI. U heeft geen specifieke functie binnen de partij en u sprak niet met de pers. U organiseerde niets in naam van de partij. U nam enkel deel aan een aantal manifestaties en bijeenkomsten van de partij. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren uit vrees er een zware bestraffing te zullen ondergaan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje); uw schoolresultaten; uw vaders shenasnameh en een kopie van uw moeders shenasnameh; twee documenten in verband met het taxibedrijf van uw broers; enkele foto's van de militaire basis waarop de voornoemde aanslag gepleegd werd; twee internetartikels vermoedelijk over deze aanslag; een attest d.d. 7 mei 2009 van de KDPI-vertegenwoordiging in Europa waaruit blijkt dat u een aanhanger bent van de KDPI en dat u bij terugkeer naar Iran vervolgd zal worden; enkele foto's en een badge ter staving van uw deelname aan Belgische KDPI-activiteiten; een KDPI-document betreffende de mensenrechtenschendingen gepleegd door het Iraanse regime in Kurdistan tussen september 2008 en maart 2009; en vier Belgische medische attesten ter staving van de verwondingen die u ten gevolge van de mishandelingen tijdens uw detentie zou hebben opgelopen.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op een aantal ongerijmdheden in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van de door u beweerde autodiefstal ernstig ondergraven. Zo is het hoogst bevreemdend en weinig aannemelijk dat u de diefstal van uw wagen niet onmiddellijk aan de autoriteiten aangaf, maar daarvoor twee dagen afwachtte. Uw uitleg – u was ten tijde van de diefstal jong, u wist niet dat u dat moest doen en dat u, toen u op het Commissariaat-generaal hierop gewezen werd, zaken bijleerde (CGVS I, p. 12; CGVS III, p. 8) – is hiervoor onafdoende, gezien er redelijkerwijs kan aangenomen worden dat men op twintigjarige leeftijd op de hoogte is van het feit dat men bij een autodiefstal de politie dient te contacteren. Voorts is het weinig geloofwaardig dat de autoriteiten na de aanslag met uw wagen niet naar u op zoek gegaan zijn, ondanks het feit dat uw auto een officiële nummerplaat had. Zo verklaarde u ondermeer dat de autoriteiten tijdens de twee dagen volgend op de aanslag – u verbleef toen in het dorp Serumal – niet bij uw familieleden langsgekomen zijn op zoek naar de eigenaar van de wagen. Uw verklaring dat de autoriteiten misschien gewoon afwachtten om te zien of u zich zou aangeven en dat ze in die twee dagen enkel tegen uw auto schopten houdt geen steek (CGVS I, p.4; p.13-14). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde diefstal van uw wagen. Bijgevolg komt tevens de geloofwaardigheid van de door u

beweerde maandenlange detentie ten gevolge van de met uw gestolen wagen gepleegde aanslag op de helling te staan.

Dat de geloofwaardigheid van de door u ondergane maandenlange detentie ernstig in het gedrang komt blijkt tevens uit het feit dat u hiervan geen enkel overtuigend begin van bewijs kan neerleggen. Zo kan u ondermeer uw verklaring dat u na uw maandenlange detentie op borg vrijgekomen zou zijn niet staven. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er op de akte van de in borg gegeven eigendom een specifieke vermelding komt te staan dat de eigendom in borg ingebracht werd. Bovendien worden de eigendomspapieren steeds teruggegeven, meestal onmiddellijk. Wanneer de borg wordt bepaald, wordt hiervan een soort proces-verbaal opgemaakt. Dit document wordt getekend door alle partijen: de rechter, de beschuldigde en de garant die de borgsom neerlegt. **Elk van de drie partijen ontvangt een kopie hiervan.** U verklaarde echter dat de borgsteller hiervan geen bewijsstukken heeft en dat u niet weet hoe het komt dat hij hiervan geen bewijsstukken heeft. Het feit dat het huis van de borgsteller intussen in beslag genomen werd, zoals u beweerde (CGVS II, p. 4; CGVS III, p. 2-3), doet geen afbreuk aan de bovengemaakte vaststelling dat er van de borg een proces-verbaal opgemaakt werd. Dat u geen bewijsstukken kan neerleggen van uw vrijlating op borg is dan ook niet geloofwaardig. Verder kan u evenmin de twee convocaties die aan u gericht werden en de drie convocaties die aan uw borgsteller gericht werden neerleggen. U beweerde in dit verband dat de convocaties hem ontnomen werden en dat uw moeder de aan u gerichte convocaties verbrand heeft (CGVS III, p. 4-5). Ook aan deze uitleg kan geen geloof gehecht worden. Betreffende de aan u gerichte convocaties dient er immers opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk het origineel van de eerste convocatie in handen zou hebben gekregen en dat de kopie of doorslag bij de autoriteiten zou zijn gebleven (CGVS III, p. 9). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat men **onmogelijk in het bezit kan zijn van de originele convocatie.** De originele convocatie moet immers door de gerechtelijke bode terugbezorgd worden aan de rechtbank waar het aan het dossier wordt toegevoegd als bewijs van ontvangst. Een geconvoceerde wordt wel in het bezit gesteld van een doorslag of kopie. Er kan bijgevolg geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering geen bewijsstukken van uw detentie en vrijlating te kunnen neerleggen. Er kan dan ook evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat u wegens de diefstal van uw taxi waarmee later een aanslag gepleegd zou zijn maandenlang vastgehouden werd.

Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen is uw geloofwaardigheid in het gedrang. De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn van die aard dat zij het onmogelijk maken om een zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, enz.). Zij zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van eventuele in België gevoerde acties onmogelijk maken. Ook voor de beoordeling van die feiten of het risico ten gevolge van die feiten is het van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, eventuele relaties met de autoriteiten, vroeger verrichte activiteiten, enz. Door het bedrieglijk karakter van uw aanvraag maakt u die beoordeling onmogelijk. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening worden gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Wat u betreft zijn er elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de authenticiteit van uw politiek engagement. Zo blijkt dat u een gewoon lid van de KDPI bent zonder een specifieke functie. U organiseerde geen enkele activiteit en u stond nooit de pers te woord. U nam enkel als gewoon deelnemer deel aan een viertal activiteiten (manifestaties en een vergadering in het Europees parlement) van de partij en u speeche nooit (CGVS III, p. 9-11). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat veel Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen om na hun vlucht een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de Verenigde Staten en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan bezwaarlijk gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran

het risico loopt gevisieerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat u omwille van uw activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in uw geboorteland zou worden aanzien.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in kopie in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De kopie van uw shenasnameh, de shenasnamehs van uw ouders en uw schoolresultaten bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit en de identiteit en nationaliteit van uw ouders, alsook uw studies en het overlijden van uw vader. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. De documenten betreffende het taxibedrijf van uw familie tonen het bestaan van dit bedrijf aan, maar niets meer. De foto's van de militaire basis en de internetartikels bevestigen het bestaan van die militaire basis en wijzen mogelijks op een eventuele aanslag op deze basis, maar deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststelling dat u uw betrokkenheid niet aannemelijk gemaakt heeft. Betreffende het KDPI-attest dient opgemerkt te worden dat een document, om bewijskrachtig te zijn, moet kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, wat hier niet het geval is. De medische attesten tonen aan dat u een aantal littekens heeft, maar hieruit blijkt geenszins de objectieve oorzaak ervan. Voorts wordt er niet getwijfeld aan uw deelname aan een aantal KDPI-activiteiten in België, maar de door u neergelegde documenten in dit verband doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen inzake het risico op vervolging en/of ernstige schade hierdoor. Ten slotte bevestigt het algemene KDPI-document over mensenrechtenschendingen dat er inderdaad mensenrechtenschendingen door het Iraanse regime tegen Koerden plaatsvinden – hetgeen overigens door het Commissariaat-generaal niet ontkend wordt –, maar, gezien het bedrieglijke karakter van uw aanvraag, doet dit document evenmin afbreuk aan de gemaakte vaststellingen aangaande uw persoonlijk risico op vervolging en/of ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, voert verzoeker aan dat hij er wel in slaagt om een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en onderneemt hij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij herhaalt dat hij op aanraden van zijn familie niet onmiddellijk aangifte deed van de diefstal van zijn wagen, benadrukt dat hij de eerste twee dagen na de diefstal van zijn wagen niet naar huis is gegaan en derhalve niet weet of de autoriteiten hem daar al dan niet zijn komen zoeken en argumenteert dat de Iraanse autoriteiten op het ogenblik dat hij de wagen wilde ophalen mogelijks nog geen kennis hadden van zijn identiteit. Voorts herhaalt hij de redenen waarom hij geen bewijzen kan voorleggen van zijn detentie en vrijlating op borg en benadrukt hij het belang en de bewijswaarde van het door hem neergelegde medische attest, de documenten van de KDPI en de foto's van de militaire basis. Verzoeker besluit dat hij in geval van terugkeer naar Iran zonder enige twijfel zal worden blootgesteld aan vervolging, en dit omwille van zijn godsdienst (Soenniet) en het feit dat hij behoort tot een bepaalde sociale groep (Koerden).

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en hij uit de algemene conclusie van de bestreden beslissing niet kan afleiden wat nu de werkelijke reden is van de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker herhaalt dat hij vlak voor zijn vlucht naar België reeds werd blootgesteld aan foltering en onmenselijke behandeling tijdens zijn drie maanden durende detentie in de gevangenis. Een mogelijke verplichte terugkeer naar Iran zal volgens verzoeker zeker tot gevolg hebben dat de Iraanse overheid hem zal opsporen, vervolgen en opsluiten en mogelijks zelfs executeren.

2.3. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stavingstukken: kopie van zijn attest van immatriculatie, een medisch attest van 4 februari 2010, een attest van de KDPI van 7 mei 2009, foto's

van de militaire basis waarop de aanslag zou zijn gepleegd, een attest van inburgering, een getuigschrift Maatschappelijke Oriëntatie, een certificaat van de opleiding 'Leertraject Nederlands Tweede taal RG1 Verlengd Traject', een deelcertificaat van de module 4 van de opleiding 'Nederlands Tweede Taal – Richtgraad 1', een deelcertificaat van de module 5 van de opleiding 'Nederlands Tweede Taal – Richtgraad 1', een deelcertificaat van de opleiding 'Nederlands tweede taal – Richtgraad 1', Breakthrough 3, een deelcertificaat van de opleiding 'Nederlands tweede taal – Richtgraad 1', Breakthrough 4, een artikel van Wikipedia over de mensenrechtensituatie in Iran, het document *"Persecution of Religious Minorities in Iran"* van 13 februari 2009 van U.S. Department of State, het artikel *"Soennitisch plus activist is in Iran: geen advocaat"* uit de Volkskrant van 31 oktober 2007, het artikel *"Iran executeert soennitische opstandelingen"* uit het Haarlems Dagblad van 14 juli 2009 en het artikel *"Soennitische rebellen in Iraanse gevangenis opgehangen"* uit De Standaard van 14 juli 2009.

2.4. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de schending van artikel 14 EVRM aanvoert doch nalaat te verduidelijken op welke manier hij deze bepaling geschonden acht. Ter terechtzitting kan de raadsman evenmin toelichting geven en wordt gesteld dat het aanvoeren van artikel 14 EVRM op een vergissing berust. Bij ontstentenis van enige toelichting, dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het hoogst bevreemdend en weinig aannemelijk is dat hij de diefstal van zijn wagen niet onmiddellijk aan de autoriteiten aangaf, maar daarvoor twee dagen wachtte, (ii) het weinig geloofwaardig is dat de autoriteiten na de aanslag met zijn wagen niet naar hem op zoek zijn gegaan, ondanks het feit dat zijn auto een officiële nummerplaat had, (iii) hij geen enkel overtuigend begin van bewijs kan neerleggen van de door hem ondergane maandenlange detentie, noch van het feit dat hij op borg zou zijn vrijgekomen, hij evenmin de twee convocaties die aan hem gericht werden en de drie convocaties die aan zijn borgsteller gericht werden kan neerleggen en zijn verklaringen in dit verband daarenboven niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, (iv) de elementen die wijzen op een tekort aan geloofwaardigheid van die aard zijn dat zij het onmogelijk maken om een zicht te krijgen op zijn werkelijke achtergrond of reële situatie betreffende de redenen waarom hij zijn land verlaten heeft, zijn eventuele relaties met de autoriteiten van zijn land van herkomst, het eventuele risico op vervolging enz. en zij tevens van die aard zijn dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van eventuele in België gevoerde acties onmogelijk maken, (v) een reëel risico bij een terugkeer naar Iran alleen bestaat voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden en verzoeker bezwaarlijk tot deze groep kan worden gerekend daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij een gewoon lid is van de KDPI zonder een specifieke functie, hij geen enkele activiteit organiseerde en nooit de pers te woord stond, hij enkel als gewoon deelnemer deelnam aan een viertal activiteiten van de partij en hij nooit speehte, en (vi) de neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, zoals uitvoerig wordt toegelicht.

2.6. De argumentatie in het verzoekschrift vermag niet deze pertinente motivering, die steun vindt in het administratief dossier, te ontkrachten. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het uiten van blote beweringen en speculaties van zijnentwege, waarmee hij er niet in slaagt afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, is ook de Raad van oordeel dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoeker geen aangifte zou hebben gedaan van de diefstal van zijn wagen, net zoals het ongeloofwaardig is dat de Iraanse overheid niet actief op zoek zou gaan naar de eigenaar van een wagen waarmee een aanslag zou zijn gepleegd. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift uiteenzet dat hij niet weet of de autoriteiten na de aanslag op de militaire basis met zijn wagen naar hem op zoek zijn gegaan omdat hij de eerste twee dagen na de diefstal van zijn wagen niet naar huis is gegaan en hij derhalve niet kan bevestigen of de autoriteiten hem daar al dan niet zijn komen zoeken, stelt de Raad vast dat dergelijke uitleg niet strookt met wat verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor, waar hij zoals reeds werd opgemerkt in de bestreden beslissing, uitdrukkelijk verklaarde dat de autoriteiten tijdens de twee dagen volgend op de aanslag niet bij zijn familieleden langs gegaan zijn op zoek naar de eigenaar van de wagen. Voorts stelde hij *"ze wisten dat de eigenaar toch op zoek zou gaan naar zijn auto. (...) Ik denk niet dat ze in die twee dagen op zoek zijn gegaan naar de eigenaar, want alle soldaten die langs de auto passeerden schopten tegen de auto en maakten er iets aan kapot. Eerst wachtten ze af om te zien of er iemand komt opdagen voor die auto, en moest het niet zo zijn, dan gaan ze op zoek. (...) Misschien zijn ze wel op zoek geweest naar de naam van de eigenaar, maar naar mij zijn ze niet komen*

zoeken, misschien hebben ze gewoon gewacht om te zien of ik me zou aangeven." (administratief dossier, stuk 3, p. 12-13).

Middels het verzoekschrift wordt evenmin afbreuk gedaan aan de vaststellingen van de bestreden beslissing dat (i) verzoeker geen overtuigend bewijs aanbrengt van zijn detentie, zijn vrijlating op borg of de latere convocaties en (ii) zijn verklaringen dat er geen bewijsstukken van de borgstelling voorhanden zouden zijn en hij het origineel van de eerste convocatie in handen zou hebben gekregen en de kopie of doorslag bij de autoriteiten zou zijn gebleven, niet stroken met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd. Ook op dit vlak komt hij in het verzoekschrift niet verder dan het herhalen van zijn ongelofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van ongefundeerde beweringen.

2.7. Wat betreft verzoekers deelname aan een aantal KDPI-activiteiten in België, wordt in de bestreden beslissing correct geoordeeld dat op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoeker, gelet op zijn profiel, bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt geïsoleerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat hij omwille van zijn activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitisch regime in zijn geboorteland zou worden aangezien. De motivering in dit verband wordt door verzoeker op generlei manier betwist zodat deze staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.8. Zo verzoeker nog verwijst naar een medisch attest waarin wordt bevestigd dat zijn littekens zeker recent zijn en kunnen opgelopen zijn bij mishandelingen, alsook dat hij op 5 februari 2009 in Antwerpen werd geopereerd ter hoogte van de linker onderbuik ten gevolge van voetstampen in de buik opgelopen in Iran, de documenten van de KDPI waarin wordt bevestigd dat hij in geval van terugkeer naar Iran zal vervolgd worden en de foto's van de militaire basis die is overvallen met zijn wagen, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing reeds uitvoerig werd gemotiveerd waarom deze documenten de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet kunnen herstellen en waarom zij geen bewijs vormen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De motivering dienaangaande wordt door verzoeker op geen enkele wijze ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijft en beschouwd wordt als zijnde hier hernomen.

De Raad stelt verder vast dat in het verzoekschrift evenmin wordt ingegaan op de motivering van de bestreden met betrekking tot de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde stukken, met name kopie van zijn shenasnameh (geboorteboekje), zijn schoolresultaten, zijn vaders shenasnameh, kopie van zijn moeders shenasnameh, twee documenten in verband met het taxibedrijf van zijn broers, twee internetartikels, enkele foto's en een badge ter staving van zijn deelname aan Belgische KDPI-activiteiten en een KDPI-document betreffende de mensenrechtenschendingen gepleegd door het Iraanse regime in Kurdistan tussen september 2008 en maart 2009. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat hij zijn uiterste best doet om zich te integreren in de Belgische maatschappij en hij in dit verband verwijst naar de diverse getuigschriften, certificaten en attesten van inburgering gevoegd aan het verzoekschrift, wijst de Raad erop dat deze elementen geen verband houden met verzoekers vluchtmotieven en dan ook niet dienend zijn voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Hetzelfde geldt voor het bij het verzoekschrift gevoegde attest van immatriculatie.

2.9. Waar verzoeker nog stelt dat hij in geval van terugkeer naar Iran zonder enige twijfel zal worden blootgesteld aan vervolging omwille van zijn godsdienst (Soenniet) en het feit dat hij behoort tot een bepaalde sociale groep (Koerden), en hij verwijst naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikelen over de mensenrechten in Iran en de veroordeling van Soennieten, benadrukt de Raad dat een loutere verwijzing naar en de neerlegging van een aantal artikelen over de toestand in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals uitgebreid wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Ook het louter behoren tot een bepaalde sociale groep wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale of etnische groep irrelevant. In zoverre hij in dit verband nog verwijst naar de

ophanging van zijn vader, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft hiervan enig objectief bewijsstuk, zoals krantenartikels, een vonnis waaruit blijkt dat zijn vader ter dood werd veroordeeld, een bewijs van tenuitvoerlegging van het vonnis ed., neer te leggen.

2.10. Tot slot blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden om welke redenen hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, mist derhalve feitelijke grondslag. Daarenboven kan verzoeker niet volhouden niet op de hoogte te zijn van de motieven van de bestreden beslissing aangezien hij de weigeringsmotieven zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, kan dan ook niet worden aangenomen.

In de mate verzoeker verwijst naar zijn feitenrelaas en hij zich derhalve voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, wijst de Raad erop dat naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen die zouden kunnen leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.11. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS